

Isten üdvözítő terve

Textus: 2 Timóteus 2: 11-13

Hogyha felmutatnék egy szőttest, mindenki nagyot nézne, mert nem tudná, hogy mi az, amit lát. Kiszé-kusza szálak, színek, de rendszert nem lehet benne találni. Olyan, mintha valaki vett volna egy marék cérnát, fonalat, és össze-vissza, találómra varrta volna vele ezt a szőttest, és ez a végtermék. Viszont hogyha megfordítom, akkor már más a helyzet, mert nemcsak hogy rend, rendszer kerül a látványba, hanem szépség, értelem, tudatosság. Látjuk, hogy van értelme annak, amit szemlélünk, nem a véletlen műve, hanem egy művész alkotása. Igen ám, de az érdekes az, hogy ugyanarról a szőttesről van szó. Ugyanaz a valóság, ugyanaz az anyag, sőt, ugyanaz a kéz készítette, ugyanannak szánta. És mégis, két teljesen különböző látványt mutat. Épp ez az alapgondolata Reményik Sándor egyik nagyon rövid, de lehet, hogy legszebb versének. - a címe ez: A szőnyeg visszája

*Kétségbe esem sokszor én is / A világon és magamon, / Gondolva, hogy ki ilyet alkotott, /
Őrülden alkotott, s vakon; - De aztán balzsamként megenyhít / Egy drága Testvér halk szava, /
Ki míg itt járt, föld angyala volt, / S most már a mennynek angyala: / "A világ Isten-szötte
szőnyeg, / Mi csak a visszáját látjuk itt / És néha - legszebb perceinkben / A színéből is -
valamit. - Reményik pontosan ezt a képet használja: a szőnyeg eleje és visszája - és ezzel értelmezi azt a valóságot, melyben ő maga is él.*

Mi is ennek a képnek a segítségével próbáljuk megérteni azt a nagy-nagy titkot, amit Isten igéje rejteget számunkra, mert azok, akik figyelmesen hallgatták a felolvasott igét, egy olyan gondolatra lehettek figyelmesek, amit az ember általában véve nagyon nehezen tud elfogadni. Éspedig azt, hogy Istennek egy előre jól meghatározott terve van a világgal, és ez a terv alapjában véve jó, szép, és az ember és az egész teremtett világ javára van. Azt hallottuk az Efézusi levél elejéből, hogy: *Isten megismertette velünk akaratának titkát, az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában a világ teljességére nézve, hogy egybeszerkeszt mindeneket Krisztusban, mind amelyek a mennyben vannak, mind amelyek a földön vannak.* Ez tehát Istennek az üdvözítő terve, úgy is szokták mondani, hogy az *üdvterve*, mely a mi teljes valóságunknak értelmet, célt ad.

A gond azonban az, hogy mi ebből a valóságból nagyon sokszor nem látunk eleget. Mi csupán a szőnyeg visszáját látjuk, emiatt nehezen tudjuk elfogadni Isten üdvtervének a valóságát. És az ég felé fordulva, sokszor öklünkkel az ég felé fenyegetve kiáltjuk az értetlenkedő kérdést:

Uram, hogyan engedheted ezt meg? Hogyan történhet ez a világgal? Hogyan várod el, hogy higgyek még egy jó, és szerető Istenben, hogyha körülöttem ennyi utálat, bosszú, gonoszság, betegség, szenvedés, halál van? Sokak számára komoly filozófiai kérdés: *Isten nem lehet egyszerre jó és mindenható – hogyha ennyi szenvedés van a világban.* Mert hogyha mindenható, és megengedi a szenvedést, akkor nem jó, mert nem akarja megváltoztatni. És hogyha jó, és mégis van szenvedés, akkor nem mindenható, mert nem tudja megváltoztatni. Ilyenkor, adventben azonban, hasznos feltenni ezt a kérdést. Mert advent annak az ünnepe, hogy Isten hú marad az általa kigondolt, megígért üdvözítő tervhez, és ettől nem tér el. Három fő gondolattal fogunk most foglalkozni. Az első az, hogy mi Istennek ez a szép, jó, üdvözítő terve. A második az, hogy mi ezt miért nem vesszük tudomásul. A harmadik pedig az, hogy hogyan fordíthatjuk figyelmünket vissza a szöttes színére.

Először tehát - Isten terve - Nem kell valaki nagy bibliaolvasó, vagy teológus legyen ahhoz, hogy a Bibliát csupán lapozgatva is rájöjjön arra, hogy Istennek a teremtés mögötti szándéka alapján véve jó. A Szentírás első lapjain már ennek találja bizonyítékát, amikor az ige arról tesz bizonyosságot, hogy Isten a teremtés után elégedetten néz végig a teremtett világon, és azt mondja: *minden igen jó.* Mert a teremtés lényege tulajdonképpen ez, hogy minden *jó* legyen, *szép* legyen, és Isten céljának megfelelő. Ez a cél pedig nem más, mint az, hogy a teremtett világ, és benne Istennek a különleges teremtése, kibe lelkéből lehelt, kit saját képére teremtett, az ember - a Teremtőjével harmonikusan éljen. A Heidelbergi Káté így fogalmaz, az ember teremtése mögött az a cél állt, hogy az ember *az Ő teremtő Istenét igazán megismerje, szívből szeresse, örök üdvösségben vele éljen, Őt dicsérje és magasztalja.* Ez az az alapvető rend, vagy más szóval törvény, amit Isten a teremtésbe szánt. És hogyha törvényről van szó, akkor Jézus így foglalja ezt össze: *Szeresd az Urat, a Te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből - Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

Ezzel már meg is válaszoltuk az emberiség egyik legnagyobb kérdését: *Mi az életnek az értelme? Mivégre vagyunk mi a világban?* Erre a kérdésre filozófusok, tudósok, írók költők évszázadok óta keresik a választ, de mivel legtöbb esetben csak magukból kiindulva válaszolják meg, ugyanoda is térnek vissza. És ez egyben a második fő gondolatunk a mai alkalommal:

Miért nem vesszük tudomásul Isten üdvözítő tervét. Számunkra ez a legfájdalmasabb. Mert mondhatni hiába jó Istennek a szándéka a világgal, hogyha az ember ezt a jó szándékot rosszra fordítja. Van egy pantomim előadás, amit fiatalokkal gyakran előadtunk. Isten kezeket

adott nekünk arra, hogy szeressünk, segítsünk, építsünk, adjunk, gyógyítsunk, stb. - ez Isten alapvető terve a világgal - ez a szőnyeg színe - De az ember elfordult Istentől, és ezeket a kezeket mire használta? Hogy taszítson, hogy üssön, hogy romboljon, hogy elvegyen, hogy öljön - hogy azt a teremtést, amit Isten jónak teremtett, tönkre tegye - és akkor még veszi magának a bátorságot, hogy öklével a menny felé fenyegetőzve kérdezze: *Hogyan lehetsz te jó Isten, hogyha a világon annyi a szegénység, nyomor, fájdalom, betegség, öldöklés, háború, halál?*

És ezt a kérdést az ember minden kultúrában, minden környezetben, minden időben feltette: *Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha lám, a testvérem, Ábel áldozatát elfogadja, és az enyémet, Káinét nem? - hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha Özönvízzel pusztít? - hogyan akarja Isten betartani ígését, hogy mi a választott nép vagyunk, hogyha itt Egyiptomban pusztulunk kényszermunkát végezve? Hogyan akarja Isten, hogy békességben éljünk, mint választott népe, itt, az ígélet földjén, hogyha mindenféle nép prédája vagyunk? Hogyan lehet Isten egy jó Isten, hogyha a saját népét fogsággal bünteti Babilonban? Hogyan lehet Isten egy jó Isten, hogyha megengedte a temploma pusztulását? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha megengedte a pestist, a fekete halált? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha az Ő nevében a keresztes harcosok, vagy a felfedezők, gyarmatosítók, annyi embert megöltek, csak azért, mert nem hittek Istenben? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha megengedte a világháborúkat? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha megengedte a Holokausztot? És akkor már közelebb kerülünk a mi korunkhoz: Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha olyan nagy a szegénység, éhínség, bizonytalanság? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha még ma is, milliók szenvednek rák, AIDS, és több száz egyéb betegség miatt? Hogyan lehet Istennek jó terve a világgal, hogyha a világot már majd 2 éve lebéni egy parányi vírus. Hogyan lehet Isten jó, hogyha gyermekemet szenvedni hagyja, hogyha idős szüleimet egyedül hagyja meghalni? Hogyan lehet Isten jó Isten, hogyha az ember ennyire gonosz? Nagyon összekuszálódtak a szálak. Próbálja meg csak valaki kibogozni. Próbáljon csak meg valaki rendet teremteni – és próbálták már. Fegyverrel, kényszerre, ideológiával...de egyszer sem sikerült. És ezért van az, hogy mindezt számba véve, olyan sokan vannak, akik azt mondják: nincs szeretet a világban, nincs szépség, nincs rend, nincs Isten.*

Kétségbe esem sokszor én is / A világon és magamon, / Gondolva, hogy ki ilyet alkotott, / Örülten alkotott, s vakon; De aztán balzsamként megenyhít / Egy drága Testvér halk szava, / Ki míg itt járt, föld angyala volt, / S most már a mennynek angyala:

Reményik a Testvér szót nagy 't'-vel írja Azért, mert nem egy akármilyen testvérré gondol, hanem arra, aki miatt mi egymás testvérei lehetünk, aki miatt mi, akik Isten üdvözítő tervében olyan sokszor kételkedünk, Neki keresztbe teszünk, mégis Isten gyermekei lehetünk. Jézus Krisztusról van szó, aki Isten tervében mindig is a központi helyet foglalta el.

"Fiaivá fogad minket Krisztus Jézusért" - "Megajándékoz minket mindezekkel ama Szeretettben" - "Egybefoglal mindeneket a Krisztusban" - ezért van az, hogy a keresztyén, hívő ember számára az egész emberi történelem, és a saját életének a középpontjában a kereszt áll. És ez a kereszt az, ami miatt nekünk még mindig, minden kétely, minden kérdés, minden lázadás és fenyegetés ellenére lehetőségünk van meglátni Isten üdvözítő tervét.

Mert ez a terv nem tőlünk függ. Hanem Tőle. Pál apostol így fogalmaz Timóteusnak írt második levelében: *Ha mi hitetlenkedünk is, Ő hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja.* - azt, amit megígért, hogy megszabadít, hogy megtart, hogy mindeneket egybefoglal Jézus Krisztusban, nem attól függ, hogy mi mit teszünk? Nem attól függ, hogy mi megvalósítjuk-e? Hiszen Ő ezt már a világ teremtése előtt, már minden emberi bűn, és az ebből származó nyomorúság előtt elhatározta.

És ilyenkor, adventben, erre tekintünk: Isten terve tovább halad. Amint megígérte, hogy üdvözítőt küld, és el is küldte Krisztusban, ugyanúgy fog Ő újra eljönni mennyei dicsőségében, amikor már nem lesz olyan ember, aki ne látná ennek a csodálatos, mennyei szöttesnek a színét.

Ami azonban most a nagy lehetőségünk és feladatunk, hogy ennek az isteni üdvtervnek a valósága szerint éljünk. Lehet, hogy nagy össze-visszásságnak tűnik életünk, lehet, hogy darabokban van, de tudjuk: *ha hitetlenkedünk is, Ő hű marad, mert magát meg nem tagadhatja.* Hogyha hitetlenkedünk is, Ő nem változtatja meg, és nem adja fel tervét a világgal és az emberrel. Nekünk annak ellenére, hogy legtöbbször csak a visszáját látjuk ennek a tervnek, és Krisztus visszajöveteléig ez így is marad. De a kereszt miatt, a kegyelem miatt úgy lehet és úgy kell élnünk, amilyenek Isten teremtette az első embert, hogy szeressük a mi teremtető Istenünket, és szeressük felebarátunkat, mint magunkat. Mert ez Isten szöttesének a színe. ÁMEN

